

**Σχετικά με το αναρχικό στέκι
Υπόκεντρο**

Σχετικά με το αναρχικό στέκι «Υπόκεντρο»

Εδώ και δύο χρόνια, άτομα και συλλογικότητες του αναρχικού χώρου που δραστηριοποιούμαστε χωροταξικά στο ευρύτερο κέντρο, βρεθήκαμε πάνω στη βάση της ανάγκης μας για τη δημιουργία ενός χώρου που θα μπορέσει να στεγάσει την επιθυμία μας να συλλογικοποιήσουμε τις αντιστάσεις μας απέναντι στη βαρβαρότητα κράτους και κεφαλαίου που εντείνεται διαρκώς.

Δημιουργούμε ένα χώρο ο οποίος στοχεύει να αποτελέσει σημείο συνεύρεσης και εκκίνησης αγώνων, ορμώμενων από τις ανάγκες που δημιουργούν οι πολιτικές μας θέσεις και αξίες. Επιχειρώντας τη διαλεκτική σύνδεση θεωρίας και πράξης μακριά από λογικές διαμεσολάβησης, ιεραρχίας, ανάθεσης και διαχωρισμών παντός τύπου, με πυξίδα μας την αλληλεγγύη, την αυτοοργάνωση και τον αλληλοσεβασμό, χτίζουμε αναχώματα απέναντι στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό. Επιδιώκοντας τη σύνδεση με συντρόφια με τα οποία μοιραζόμαστε κοινές αξίες και προτάγματα, αλλά και με ανθρώπους που αντιλαμβάνονται εαυτούς στο μετερίζι των καταπιεσμένων, επιθυμούμε το «Υπόκεντρο» να αποτελέσει τόπο συνδιαμόρφωσης και ζύμωσης με όρους αντιεμπορευματικούς και οριζόντιους, τόσο σε επίπεδο γειτονιάς, όσο και ευρύτερα.

Χωρίς μαγικές συνταγές, αλλά με όπλα μας τη συλλογικοποίηση, την αλληλεγγύη και τη δράση, χαράσσουμε ένα ακόμη μονοπάτι, συμβάλλοντας από τη μεριά μας στον αγώνα για την ατομική και συλλογική απελευθέρωση.

να συλλογικοποιήσουμε τις αντιστάσεις απέναντι στη βαρβαρότητα της κυριαρχίας

να συγκρουστούμε με κράτος - κεφάλαιο - πατριαρχία

Δημιουργούμε ένα χώρο ο οποίος στοχεύει να αποτελέσει ένα σημείο συνείδησης και εκκίνησης αγώνων, ορμώντων από τις ανάγκες που δημιουργούν οι πολιτικές μας θέσεις και αξίες. Επιχειρώντας την διαλεκτική σύνδεση θεωρίας και πράξης μακριά από λογικές διαμεσολάβησης, ιεραρχίας, ανάθεσης και διαχωρισμών παντός τύπου, με πυξίδα μας την αλληλεγγύη, την αυτοοργάνωση και τον αλληλοσεβασμό, χτίζουμε αναχώματα απέναντι στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό.

Επιδιώκοντας την σύνδεση με συντροφία με τα οποία μοιραζόμαστε κοινές αξίες και προτάγματα, αλλά και με ανθρώπους που αντιλαμβάνονται εαυτούς στο μετερίζι των καταπιεσμένων, επιθυμούμε το αναρχικό στέκι Υπόκεντρο να αποτελέσει ένα τόπο συνδιαμόρφωσης και ζύμωσης με όρους αντιεμπνευματικούς και οριζόντιους, τόσο σε επίπεδο γειτονιάς, όσο και ευρύτερα.

Χωρίς μαγικές συνταγές και αυταπάτες, αλλά με όπλα μας τη συλλογικοποίηση, την αλληλεγγύη και την πολύμορφη δράση, επιθυμούμε να αναζητήσουμε ξανά το μονοπάτι προς την ατομική και συλλογική απελευθέρωση.

αντίσταση αυτοοργάνωση αλληλεγγύη

**εκδήλωση παρουσίασης του εγχειρήματος
σάββατο 19/11 19:00**

ανοιχτικό στέκι
ΥΠΟΚΕΝΤΡΟ
αρακάβης 42, Εξάρχεια
ypokentro@espiv.net

ανοιχτά
κάθε Πέμπτη
από τις 19:00

Το πλαίσιο

Η κοινωνικοπολιτική συνθήκη μέσα στην οποία συντάσσεται αυτό το εγχείρημα είναι πολυσύνθετη. Οι τρόποι επίθεσης από μεριάς κράτους και κεφαλαίου στους από τα κάτω, τόσο σε εγχώριο όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο έχουν αναβαθμιστεί. Την οικονομική κρίση των προηγούμενων χρόνων με το βάθεμα των ανισοτήτων, την ένταση των πολιτικών επίθεσης σε «προνοιακά» κεκτημένα χρόνων στα πεδία της εργασίας, της υγείας, της παιδείας, διαδέχθηκε η υγειονομική κρίση της Covid 19 κι αυτή με τη σειρά της μια νέα σελίδα πολέμου στο ουκρανικό έδαφος, με την επαναφορά του ψυχροπολεμικού κλίματος, την αναδιάταξη της παγκόσμιας γεωπολιτικής και ενεργειακής σκακιέρας και την αλυσιδωτή αντίδραση που καταλήγει στην περαιτέρω φτωχοποίηση των κατώτερων ταξικών στρωμάτων. Το οριακό σημείο επίσης στο οποίο έχει φτάσει ο πλανήτης λόγω της διαρκούς και ανερμάτιστης εκμετάλλευσής του στο βωμό του κέρδους για τους λίγους, έχει προκαλέσει αλυσιδωτές και μη αναστρέψιμες μεταβολές στα οικοσυστήματα και στους υλικούς όρους αναπαραγωγής των ζώων των εκμεταλλεόμενων (επισιτιστική κρίση, μετανάστευση, θάνατοι εν μέσω φυσικών καταστροφών, καταστροφή/ διατάραξη της βιοποικιλότητας κ.ά).

Όλες οι παραπάνω κρίσεις είναι αλληλένδετες και δομικές του συστήματος που τις παράγει. Με στόχο τη χειραγώγηση της κοινωνικής συνείδησης, οι κρίσεις αυτές παρουσιάζονται ως προσωρινές, μεμονωμένες και έκτακτες, ενώ ως σωτήρας και προστάτης της κοινωνίας παρουσιάζεται το αδηφάγο καπιταλιστικό σύστημα και το στρατιωτικοπολιτικό σύμπλεγμα εξουσίας που το στηρίζει. Βασική δε επιδίωξη είναι η αποτύπωση στις συνειδήσεις των εκμεταλλεόμενων ότι δεν υπάρχει καμία ρεαλιστική εναλλακτική, κανένας άλλος τρόπος κοινωνικής οργάνωσης που να αποτινάξει τη θανατοπολιτική και την καταπίεση που οι «ιδιοκτήτες» αυτού του κόσμου επιβάλλουν.

Με το πρόσχημα της έκτακτης ανάγκης, το κράτος δοκιμάζει μοντέλα κοινωνικής οργάνωσης που στόχο έχουν την εμπέδωση της κρατικής εξουσίας, την κουλτούρα της πειθάρχησης, την αποδοχή του κρατικοκαπιταλιστικού συστήματος, ως μόνου και καθολικού ρυθμιστή της ζωής και της καθημερινότητας αλλά και τη δοκιμή των ορίων ενός

τέτοιου μοτίβου. Η επικύρωση αυτού του νέου κοινωνικού συμβολαίου και της αναβάθμισης των ολοκληρωτικών του χαρακτηριστικών επιχειρείται μέσω των πάγιων τακτικών του μαστιγίου και του καρότου. Η συναίνεση επιδιώκεται μέσω εκλογικών και θεσμικών πανηγυριών που εγκλωβίζουν την κοινωνική δυσαρέσκεια στην ανάθεση σε κάποιους ειδικούς για την εύρεση λύσεων, με τη διαρκή προπαγάνδα από το σύνολο των media που τους ανήκουν ή μέσα από την αναπαραγωγή του θεάματος, της κατανάλωσης και του πλουτισμού με κάθε μέσο, ως βασικές συνιστώσες επιτυχίας και ευτυχίας. Και φυσικά, όπου δεν επιτυγχάνεται η συναίνεση, εκεί φτάνει το άγριο χέρι της καταστολής των κοινωνικοταξικών αντιστάσεων.

Η κυριαρχία αναδεικνύει και στοχοποιεί «εσωτερικούς εχθρούς» με βάση τα ιδεολογικά της δεκανίκια, όπως το εθνικό αφήγημα, το ιδεολόγημα της εθνικής ανάπτυξης, ο πατριωτισμός, η ετεροκανονικότητα, η αυταξία της εργασίας, η «ιερότητα» της ιδιοκτησίας, η νομιμοποίηση της αστικής δικαιοσύνης και η θρησκεία. Παρουσιάζει ως απειλή τους εκτοπισμένους και εκτοπισμένες ανά τον κόσμο, τους αναρχικούς, τους απεργούς, τις αγωνίστριες, τις αντιφασίστριες, αυτούς που αμφισβητούν με το ίδιο τους το σώμα την υλική έκφραση των συνόρων των κρατών αναζητώντας μια καλύτερη ζωή, που δε «βάζουν πλάτη» και μάχονται ενάντια στην εθνική ανάπτυξη, που ορθώνουν καθημερινά, με δράση και λόγο, ανάστημα απέναντι στους φασίστες που επιστρατεύονται κάθε φορά για να κάνουν τη βρώμικη δουλειά του συστήματος. Τις αντισεξίστριες, τα ΛΟΑΤΚΙΑ+, τα περιθωριοποιημένα, τους φτωχούς και τις καταπιεσμένες, που διεκδικούν, πέρα από την ορατότητα, την καταστροφή του πατριαρχικού συστήματος και των δομών του που από κοινού μας καταπιέζει, και που όταν αντιλαμβάνονται τη δύναμή τους μπορούν να σπάσουν κυριολεκτικά και μεταφορικά τις βιτρίνες των καλογουλισμένων ιδιοκτησιών. Η στοχοποίηση των «εσωτερικών εχθρών» αιτιολογεί κάθε φορά την εξόντωση, τη φυλάκιση ή ακόμα και τη θανάτωσή όλων των παραπάνω, με όπλα όλες τις πρακτικές των στρατηγικών αντιεξέγερσης που διαθέτει το κυρίαρχο σύμπλεγμα.

Ο αναρχικός/αντιεξουσιαστικός χώρος, ως κομμάτι του «εσωτερικού εχθρού» που διατηρεί τα ανταγωνιστικά του χαρακτηριστικά, βρίσκεται αντιμέτωπος με την επίθεση της κυριαρχίας που αποσκοπεί στο να τσακιστεί υλικά (δομές), ηθικά («εγκληματίες-τρομοκράτες») και πολιτικά (να απεμπολήσει τα ριζοσπαστικά του χαρακτηριστικά). Αυτή η απογυμνωμένη από κάθε πρόσχημα επίθεση, κάθε άλλο παρά μας εκπλήσσει. Ο αγώνας ενάντια στην κρατική- πατριαρχική- καπιταλιστική βαρβαρότητα ανέκαθεν βρισκόταν στον πυρήνα της κατασταλτικής πολιτικής της κυριαρχίας για τη διαφύλαξη των συμφερόντων της. Η επιστράτευση, λοιπόν, ενός ολόκληρου αντιεξεγερτικού οπλοστασίου με διώξεις, φυλακίσεις, καταστολή, παρακολουθήσεις και στοχοποιήσεις συντρόφων- ισσών αποσκοπεί στον εκφοβισμό των αγωνιστικών υποκειμένων και όσων

εν δυνάμει αντιστέκονται στη βαρβαρότητα που επιβάλλεται, καθώς και στο ηθικό τσάκισμά τους. Ταυτόχρονα, οι δομές και οι χώροι του α/α χώρου δέχονται επίθεση. Μετά το αρχικό μπαράζ απέναντι σε καταλήψεις, μεταναστευτικές δομές αυτοστέγασης στο κέντρο, τα στέκια σχολών εκκενώνονται, τα πανεπιστήμια, το Γκίνη, το ΑΠΘ, επιχειρείται να απονεκρωθούν για να σταματήσουν να αποτελούν οργανικά πεδία του αγώνα και να ανοίξει ο δρόμος για την ανεμπόδιστη μετατροπή τους σε εκμεταλλεύσιμα οικονομικά πεδία. Παράλληλα, η κυριαρχία αναβαθμίζει συνεχώς το νομικό της οπλοστάσιο. Ο αντιπρομοκρατικός νόμος (187Α), η αυστηροποίηση με συνεχείς αλλαγές στον ποινικό κώδικα και το νομοσχέδιο για τον περιορισμό/ απαγόρευση των διαδηλώσεων, στοχεύουν στην ποινικοποίηση του αγώνα και τον περιορισμό των ορίων της πολιτικής μας δραστηριότητας μέσα σε νομιμοποιημένα πλαίσια.

Στο στόχαστρο, βρίσκεται κάθε κοινωνική και ταξική αντίσταση στους κρατικούς και καπιταλιστικούς σχεδιασμούς. Βρίσκονται όσα εναντιώνονται σε κάθε εκμετάλλευση και καταπίεση, απεργούν, συλλογικοποιούνται ή επανακαταλαμβάνουν τον απελευθερωμένο χρόνο και χώρο που μας έχουν κλέψει, επανοργανώνοντας αδιαμεσολάβητα τις αντιστάσεις τους. Βρίσκονται ακόμα όσα στρέφονται ενάντια στη λεηλασία της φύσης, όσα δεν αφομοιώνονται και διατηρούν τη φλόγα των εξεγέρσεων του χθες και του σήμερα, από την Ελλάδα μέχρι το Ιράν και την Ταιβάν, τη Μινεσότα και τη Χιλή, διατηρώντας την προοπτική της κοινωνικής επανάστασης ως απειλή πάνω από τα κεφάλια τους. Βρίσκεται ο ίδιος ο αγώνας για τη ζωή, οι αρχές, οι δομές και η αλληλεγγύη ανάμεσα στους καταπιεσμένους, για αυτοοργάνωση και αντίσταση.

Έτσι, λοιπόν, στην Covid εποχή, είδαμε την απομόνωση και τον περιορισμό της ελευθερίας των κινήσεων, τους πολυεπίπεδους τρόπους πειθάρχησης των πληθυσμών, τους αποκλεισμούς βάσει νέων διαχωρισμών σε πτυχές της καθημερινότητας που εγκαθίδρυσε η κυριαρχία σε μερίδα των από τα κάτω, τη μετακύλιση της ευθύνης σε ατομικό επίπεδο και τη διάχυση του φόβου στο κοινωνικό σώμα, πάντα μέσα στο πλαίσιο των ταξικών, ρατσιστικών και έμφυλων συστημικών χαρακτηριστικών. Όλα αυτά αποτέλεσαν την άλλη όψη της καταστολής ως βασικό όπλο της κρατικής διαχείρισης, σε παραλληλία με τη συνειδητή υποβάθμιση των δομών υγείας και της (μη) πρόσβασης σε αυτές για τους εκμεταλλευόμενους. Ταυτόχρονα, η διαχείριση της ζωής με ακόμα πιο στρατιωτικοποιημένους όρους εγχαράχτηκε ως κανονικότητα. Η καταστολή και οι απαγορεύσεις των διαδηλώσεων, η νομιμοποίηση της παρουσίας μπάσων σε ελεύθερους χώρους, πλατείες και πανεπιστημιακούς χώρους, η νομοθετική δραστηριότητα των κυβερνήσεων εντός «κενού πεδίου», χτυπώντας τα εργασιακά, το περιβάλλον, ιδιωτικοποιώντας γη και αέρα, συντελέστηκαν επιταχυμένα κατά τη διάρκεια της πανδημίας.

Ένα ακόμα σημείο το οποίο χαράσσει τομές στο πεδίο της κοινωνικής πραγματικότητας, στρατιωτικοποιώντας κάθε πτυχή της καθημερινότητας και δυναμώνοντας το στρατιωτικοπολιτικό σύμπλεγμα, είναι το πολύ σημαντικό σημείο της μόνιμης, υπαρκτής ή επαπειλούμενης πολεμικής συνθήκης με τις πολεμικές συρράξεις ανά τον πλανήτη. Το καθεστώς εξαίρεσης που επιτάσσει η κήρυξη ενός πολέμου δεν εγκλωβίζεται εντός των γεωγραφικών συνόρων του τόπου στον οποίο διεξάγεται και συνήθως δεν αποτελεί ένα αυτοτελές επεισόδιο, αλλά την εμφάνιση των διακρατικών ανταγωνισμών για ένα μεγαλύτερο κομμάτι από την παγκόσμια πίτα.

Έτσι, η μόνιμη συνθήκη πολέμου στα «μη δυτικά» εδάφη, όπως αυτά της Μέσης Ανατολής και της Αφρικής, η οποία προκαλεί χιλιάδες θανάτους, ενώ ταυτόχρονα εκτοπίζει και τραυματίζει τις ζωές όσων επιβιώνουν, σήμερα επανεμφανίζεται στον πόλεμο που διεξάγεται στην Ουκρανία. Έναν πόλεμο που έχει στόχο να επανακαθοριστούν οι σφαίρες επιρροής των αφεντικών. Στον πόλεμο αυτό, συντελείται για άλλη μια φορά η καταστροφή των ζώων, των σπιτιών και των γειτονιών των καταπιεσμένων, από την πολεμική μηχανή και τη βιομηχανία που τη στηρίζει. Όμως, ο πόλεμος αυτός έχει και την εξής ιδιαιτερότητα. Τα αντιτιθέμενα διακρατικά συμφέροντα, το δυτικό μπλοκ της Ευρώπης και της Αμερικής με το νατοϊκό του επιτελείο στη μεριά της άρχουσας τάξης της Ουκρανίας και η Ρωσία μαζί με τους έμμεσους ή άμεσους συμμάχους της, γυρίζοντας τον πόλεμο στη Δύση, επαναφέρουν το ψυχροπολεμικό κλίμα, καθώς και τις οικονομικές, ενεργειακές, στρατιωτικές, ακόμα και πυρηνικές απειλές που αυτό συνεπάγεται. Η ανακατάταξη των σφαιρών επιρροής, ο διαχωρισμός σε εθνικά/συμμαχικά στρατόπεδα των οικονομιών, ως άμεση συνέπεια των αναγκών «επανεθνικοποίησης» της παγκοσμιοποιημένης αγοράς που ανέκυψε και λόγω της συνθήκης Covid, απαλλάσσει τα κράτη και τα αφεντικά από την ανάγκη για προσχήματα. Πατώντας πάνω στην ενίσχυση των εθνικών/ εθνικιστικών αφηγημάτων και του μιλιταρισμού, επικαιροποιεί μεγαλοϊδεατισμούς παντός είδους (βλ. Ελλάδα-Τουρκία) και παρουσιάζει ως αδιαπραγμάτευτες τις επενδύσεις σε δαπάνες για όπλα και στρατούς. Τις επιπτώσεις αυτού του πολέμου -οι οποίες διαφαίνονται πολύ σοβαρές- θα σηκώσουν για άλλη μια φορά οι εκμεταλλευόμενοι.

Η δεύτερη πράξη πολέμου, είτε αυτός εξελίσσεται με φυσικούς όρους, είτε με οικονομικούς, διαδραματίζεται στα χερσαία και θαλάσσια σύνορα, όπου χιλιάδες μεταναστευτικά υποκείμενα δολοφονούνται καθημερινά. Αν καταφέρουν να γλιτώσουν, στοιβάζονται σε αποθήκες ψυχών στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης, όπου τίθενται σε καθεστώς πλήρους αορατοποίησης και εξαίρεσης. Το ελληνικό κράτος, ως σύνορο της Ευρώπης-Φρούριο, ακολουθεί και χαράσσει πιστά εδώ και δεκαετίες τη δολοφονική -αντιμεταναστευτική πολιτική της δύσης. Η Frontex, ο φράχτης στον Έβρο και τα συνεχιζόμενα pushbacks οδηγούν στο θάνατο χιλιάδες μετανάστες και μετανάστριες. Όσες και όσους από αυτούς «δέχεται» το

ελληνικό κράτος στο εσωτερικό του, αντιμετωπίζουν την πιο άγρια εργατική εκμετάλλευση από τα αφεντικά και τα δολοφονικά ρατσιστικά πογκρόμ από «αγανακτισμένους» πολίτες. Ταυτόχρονα, η απομάκρυνση των μεταναστών από το αστικό πεδίο και τις αυτοοργανωμένες δομές, οι εκκενώσεις μεταναστευτικών καταλήψεων και οι συζητήσεις για τη δημιουργία «ξερωνσιών», όπου θα μεταφέρεται το πλεονάζον εργατικό δυναμικό, δεν αποτελούν παρά ασκήσεις εξοικείωσης των καταπιεσμένων με την εν δυνάμει δική τους πραγματικότητα, αν δεν συμμορφωθούν. Επιπλέον, οι μετανάστες, εργαλειοποιούνται από το ελληνικό κράτος (και κάθε κράτος) με σκοπό την ενίσχυση του εθνικού ιδεώδους, τη συσπείρωση του εθνικού κορμού, τη διάχυση και ένταση των ρατσιστικών αντανακλαστικών εντός του κοινωνικού ιστού και την ενίσχυση της πολεμικής ρητορικής (π.χ. περί «εισβολής» μεταναστών στον Έβρο) και του μιλιταρισμού.

Η ολομέτωπη αυτή επίθεση, πτυχές της οποίας περιγράφονται παραπάνω φέρει όλα τα ταξικά, έμφυλα και φυλετικά χαρακτηριστικά που η εξουσία επιστρατεύει για να κρατά διαχωρισμένα όλα εμάς, για να διαχέει την εξουσιαστική κουλτούρα και να αποδυναμώνει το όραμα και τη δράση πάνω σε μια ολιστικά απελευθερωτική και επαναστατική κατεύθυνση για τα εκμεταλλεόμενα στρώματα. Ένα σύστημα το οποίο επιβάλλεται και αναπαράγεται μέσα από τις ανισότητες, την εκμετάλλευση και την ιδιοκτησία, ανατροφοδοτείται διαχέοντας τις σχέσεις εξουσίας σε όλα τα πεδία. Καθίσταται σαφές ότι η πατριαρχική, εθνική και ρατσιστική διάσταση του εξουσιαστικού συμπλέγματος εξακολουθούν να αποτελούν ένα ακόμα πεδίο ασύμμετρης εκμετάλλευσης, ορίζοντας ποιές ζωές είναι ανάξιες να βιωθούν και να αυτοκαθοριστούν. Η πατριαρχική και ρατσιστική δόμηση της κοινωνίας συμπληρώνει και ενισχύει τις συστημικές καταπιέσεις, στρέφοντας τη βία με όλες τις μορφές της προς τα υποκείμενα που ορίζει ως «αδύναμα»: Οι γυναικοκτονίες και οι κακοποιήσεις, ο έλεγχος και η εκμετάλλευση των σωμάτων μας -όπως πχ με την αποτροπή, τον περιορισμό ή και την απαγόρευση εκτρώσεων-, η απαξίωση της ζωής των ΛΟΑΤΚΙΑ+ ατόμων, των «μη κανονικών» και όσων διαρρηγνύουν τα εθνικά, πατριαρχικά και καπιταλιστικά πρότυπα, αποτελούν κομμάτι της πολυεπίπεδης επίθεσης από τον κόσμο της εξουσίας.

Παράλληλα, το αδηφάγο πρόσωπο της εκμετάλλευσης των φυσικών και ανθρώπινων πόρων με μόνο στόχο την ενίσχυση της κυριαρχίας των λίγων, την εκμετάλλευση και την αρπαγή της υπεραξίας της εργασίας των από τα κάτω, την εντατικοποίηση της παραγωγής και την πρόσδεση στο δόγμα της ανάπτυξης με κάθε κόστος, σε βάρος της ίδιας της ζωής, ανθρώπινης και μη, σε βάρος της βιωσιμότητας αυτού του πλανήτη και της επιβιώσής μας, συνυφαίνουν τη βαρβαρότητα που μας επιβάλλεται. Αυτές είναι, κυριολεκτικά, οι πολιτικές θανάτου που κράτη και καπιταλισμός σκορπάνε, κι ας αποκτούν ιδιαίτερες κάθε φορά εκφράσεις εντός του διαμοιρασμένου γεωγραφικά καταμερισμού εργασίας, πλούτου και παραγωγής.

Εξευγενισμός

Ο πόλεμος θέσεων που διεξάγεται στο πλαίσιο της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, έχει μια ιδιαίτερη χωροταξική μετάφραση στο ελληνικό μητροπολιτικό πεδίο. Το κέντρο της πόλης αποτελεί βασικό κομμάτι, τόσο των αναπτυξιακών λογικών κράτους και κεφαλαίου, όσο και των κατασταλτικών τους μεθοδεύσεων. Βρίσκεται στον πυρήνα μιας πρωτεύουσας, η οποία είναι εδώ και χρόνια σε τροχιά εκσυγχρονισμού και χωροταξικού ανασχεδιασμού, προκειμένου να πλησιάσει τα ευρωπαϊκά πρότυπα και να γίνει προμετωπίδα της τουριστικής ανάπτυξης.

Η «ανάπτυξη» μιας μητρόπολης, άλλωστε, ποτέ δεν ήταν έννοια ουδέτερη και μονοσήμαντη, πάντα έφερε πρόσημο και μάλιστα βαρύ: Από τον αφανισμό κάθε ριζοσπαστικής φωνής και την εμπέδωση της συναίνεσης απέναντι στις κρατικές επιταγές, έως τον εκτοπισμό του πλεονάζοντος, περιθωριακού ή φτωχού πληθυσμού και την αναγωγή του κέντρου της πόλης σε ένα ανανεωμένο εμπορικό προϊόν. Έτσι, λοιπόν, οι μπάρες, οι κάμερες και τα ηλεκτρονικά εισιτήρια, οι επεκτάσεις του ΜΕΤΡΟ, οι αναπλάσεις των «τυχερών» πλατειών και τα μεγάλα έργα ανάπλασης πάρκων, δεν είναι τίποτα άλλο παρά μέρος του συνολικότερου πλάνου αναδιάταξης του αστικού ιστού, για την αύξηση των εμπορικών αξιών και την προσέλκυση επενδυτικού ενδιαφέροντος, τόσο εγχώριων όσο και ξένων επενδυτών. Σχεδόν όλες οι γειτονιές του κέντρου της Αθήνας (Εξάρχεια, Κυψέλη, Κουκάκι, Πετράλωνα, Μεταξουργείο, Παγκράτι κτλ), εδώ και δυο δεκαετίες επαναπροσδιορίζονται, γίνονται εκμεταλλεύσιμες, αναπλάθονται. Ακόμα, μετατρέπονται σε βραδινά εναλλακτικά διασκεδαστήρια και αποκτούν νέες αποκλειστικές ή όχι χρήσεις, ενώ παραδίπλα τα ενοίκια υπερδιπλασιάζονται, ξεπηδούν boutique hotel και Air BnB, ως νέος κλάδος της τουριστικής βιομηχανίας. Δεν είναι τυχαίο ότι έχουμε αποτελέσει μάρτυρες αγορών ολόκληρων οικοδομικών τετραγώνων προς απόκτηση goldenvisa εν μια νυκτί, για να μετατραπούν σε hostel και ξενοδοχεία. Η κατοίκηση γίνεται

προσβάσιμη κυρίως σε οικονομικά εύρωστους τουρίστες και ντόπιους και η πόλη γίνεται όλο και περισσότερο αβίωτη, όχι μόνο για εκείνους κι εκείνες που ζούσαν ανέκαθεν αόρατοι στο περιθώριο, αλλά, πλέον, για όλο και μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού.

Η περίοδος της καραντίνας δεν λειτούργησε παρά ευεργετικά για πλήθος οικοδομικών δραστηριοτήτων, για έργα ανάπλασης, όπως αυτή του εμπορικού ιστορικού κέντρου, του Μεγάλου Περιπάτου, του Λόφου του Φιλοπάππου και του Λυκαβηττού, του Εθνικού Κήπου και της πλατείας Θεάτρου. Η επίθεση και η οριοθέτηση των δημόσιων χώρων ή της πρόσβασης σε αυτούς εντάθηκε στο πλαίσιο της απαγόρευσης των συναθροίσεων. Τόσο κατά την περίοδο της καραντίνας, όσο και μετά από αυτήν, ο κρατικός σχεδιασμός εντατικοποίησε τις κινήσεις περιορισμού της πρόσβασης σε πλατείες, πάρκα, λόφους και πανεπιστημιακούς χώρους, σημεία κλειδιά για την ανάπλαση και την περαιτέρω εμπορευματοποίηση των ίδιων των χώρων, καθώς και για τον έλεγχο της πρόσβασης σε αυτούς. Η πολιτική των αναπλάσεων με έργα φαινομενικά «αισθητικής παρέμβασης», στοχεύει, αφενός, στο να πείσει το ακροατήριο για την φροντίδα της ποιοτικής αναβάθμισης της ζωής και της κίνησης στην πόλη, αφετέρου, στο να δημιουργήσει σταδιακά νέες περιφράξεις και προκαθορισμένες διαδρομές, ώστε να διευκολύνει την κίνηση του κεφαλαίου, των εμπορευμάτων, των καταναλωτών και των εργαζόμενων. Η πολιτική αυτή διαμορφώνει σημεία διαρκούς επιτήρησης της κίνησης από κάμερες, μπάτσους και security, τόπους περιφραγμένους, με ωράρια λειτουργίας, χώρους άνωθεν καθορισμένων χρήσεων, όπου το κράτος θέλει να διαμορφώσει σταδιακά στο βαθμό που δεν μπορεί εύκολα να την επιβάλει- την κουλτούρα του πειθήνιου πολίτη υπηκόου, την αποδοχή των απαγορεύσεων και των αποκλεισμών ως φυσικοποιημένων καταστάσεων.

Ταυτόχρονα, θέλει να υποβάλλει τον πληθυσμό σε μια κανονικότητα κατά την οποία θα εξασφαλίζεται η απρόσκοπτη λειτουργία της οικονομικής και εμπορικής δραστηριότητας, ενώ η αυτοματοποίηση της εξουσίας θα βασίζεται πλέον στη φροντισμένη πειθαρχία των πολιτών. Δεν είναι τυχαίο ότι, παράλληλα με τα έργα «ανάπλασης» και περιχαράκωσης του ιστορικού κέντρου, εισβάλλει στις ζωές μας και ο νέος νόμος για τις συναθροίσεις και τις διαδηλώσεις, που εφαρμόζεται, πλέον, στις πορείες μας, με βάση τον οποίο το κράτος επιδιώκει να καθορίσει την κίνηση των αγωνιζόμενων μέσα στην πόλη υπό όρους και προϋποθέσεις.

Μέσα σε αυτό το πεδίο στρατηγικών σχεδιασμών της καπιταλιστικής ανάπτυξης πάνω στο σώμα της πόλης, η Αθήνα σχεδιάζεται να γίνει το ανανεωμένο citybrand, συμπληρώνοντας την τουριστική ανάπτυξη, τη λεγόμενη βαριά βιομηχανία της χώρας. Οι εξώσεις και ο εκτοπισμός των κατοίκων και οι πλειστηριασμοί σε σπίτια οικονομικά καταρρακωμένων ανθρώπων δεν είναι παρά η κορυφή του παγόβουνου. Γι αυτό και μαζί με

όλα αυτά, το κράτος φροντίζει να κάνει ολοκληρωμένα τη δουλειά του και προετοιμάζει το πεδίο με προπαγάνδα, βία και καταστολή.

Στο πλαίσιο αυτό, μετά τον διαρκώς επιχειρούμενο αποκλεισμό όλων των μη εκπαιδευτικών δραστηριοτήτων από τους πανεπιστημιακούς χώρους, τον σχεδιασμό εμπορικής εκμετάλλευσης εκτάσεων στο ευρύτερο κέντρο της Αθήνας και τη σταδιακή απαξίωση ή περιορισμό του δημόσιου χώρου, επόμενος στόχος είναι η ανάπλαση του λόφου του Στρέφη και η καταστροφή χώρων και πλατειών για δημιουργία σταθμών της νέας γραμμής μετρό.

Η ανάπλαση του λόφου του Στρέφη δεν μπορεί παρά να ενταχθεί μέσα στις γενικότερες κινήσεις της δημοτικής αρχής εκμετάλλευσης των δημόσιων χώρων στο όνομα της ανάπτυξης («μεγάλος περίπατος», ανάπλαση πεζοδρομίου στη πλ. Συντάγματος, περιφράξεις σε δημόσιους χώρους, «ανάπλαση» της πρόσφατα ανακαινισμένης πλατείας Ομονοίας, αλλαγή καθεστώτος φύλαξης και αρμοδιότητας στο λόφο του Φιλοπάππου, σχεδιασμός γηπέδου και ανάπλαση στην ευρύτερη περιοχή του Βοτανικού). Συγκεκριμένα, στο όνομα της «ανανέωσης» του λόφου, ξεκίνησαν αρχές Οκτώβρη οι πρώτες εργασίες, χαρακτηρίζοντας το σύνολο του λόφου ως εργοτάξιο με την ανάλογη φύλαξη και έλεγχο πρόσβασης σε μεγάλο κομμάτι του από μπάτσους, δείχνοντας εξ' αρχής την πραγματική διάσταση του έργου. Η ιδιότητα του λόφου ως μοναδικός κοινωνικά προσβάσιμος πράσινος χώρος στην περιοχή των Εξαρχείων τίθεται, λοιπόν, σε αμφισβήτηση από το δημοτικό σχεδιασμό. Οι διαδικασίες καπιταλιστικής περιφράξης που εισάγονται βίαια από το Δήμο φέρουν και την απαραίτητη ιδιαιτερότητα στις διαδικασίες τους. Χωρίς δημόσιους διαγωνισμούς, έξω από την έστω και προσχηματική νομιμοποίηση των ενεργειών τους, ο ιδιωτικός παράγοντας εισάγεται ως καθοριστικό στοιχείο σχηματισμού της πόλης, από την οποία φυσικά θα κερδοφορήσει. Από την PRODEA, μέχρι το μεγάλο περίπατο με τις απευθείας αναθέσεις σε εταιρείες «ημετέρων», το χρήμα ανακυκλώνεται στις ίδιες τσέπες.

Παράλληλα, η καταστροφή πλατειών (μεταξύ των οποίων και η πλατεία Εξαρχείων) και δημόσιων χώρων για τη δημιουργία σταθμών της νέας γραμμής μετρό, εντάσσεται στον ευρύτερο σχεδιασμό του μητροπολιτικού ιστού με ζώνες συγκεκριμένων χρήσεων (κατοικία, εργασία, ψυχαγωγία). Ακόμα και το επιχείρημα για φθηνή και ταχύτερη μετακίνηση των κατώτερων στρωμάτων πέφτει στο κενό όταν αναλογιζόμαστε ότι μιλάμε για περιοχές (π.χ. Εξάρχεια) όπου εδώ και αρκετά χρόνια οι μόνιμοι κάτοικοι όλο και λιγοστεύουν, κάτι που είχε ξεκινήσει από την αλλαγή του οικονομικού και κοινωνικού παραδείγματος των περιοχών του κέντρου από το κεφάλαιο. Έτσι, λοιπόν, στο πλαίσιο αυτού του κρατικού σχεδιασμού, η πλατεία Εξαρχείων μετετρέπη τον Αύγουστο σε φρουρούμενο από κάθε λογής μπάτσους εργοτάξιο - οχυρό με λαμαρίνες και έκτοτε περιφρουρείται

ανελλιπώς.

Οι επιχειρούμενες κινήσεις του κρατικού και δημοτικού σχεδιασμού για την περιοχή του κέντρου της Αθήνας μπορούν να αναγνωστούν στο πλαίσιο της διττής προαναφερόμενης κυρίαρχης πολιτικής (εμπορευματοποίηση και περιορισμός - έλεγχος της κοινωνικοπολιτικής κινητικότητας), αλλά καμιά μας δεν μπορεί να αρνηθεί και τον πολιτικό συμβολισμό που περιέχουν αυτές οι κινήσεις, όταν αναφέρονται στην περιοχή των Εξαρχείων. Δεν είναι τυχαία άλλωστε η όξυνση της έντασης και ο συγχρονισμός με τα οποία επιχειρούνται αυτές. Η μόνιμη αστυνομοκρατία, οι διαρκείς έλεγχοι σε κατοίκους, εργαζόμενες, θαμώνες και περαστικούς, οι καθημερινοί τραμπουκισμοί, παρενοχλήσεις και απειλές από πλευρά των μπάτσων και η κανονικοποίηση της κρατικής βίας σε κάθε εκδήλωση πορεία στην περιοχή αποτελούν τη νέα πραγματικότητα.

Σε συνδυασμό με τις επικείμενες και επιχειρούμενες αλλαγές σε όλες τις πτυχές των ζωνών μας, η νέα βιώσιμη και πράσινη (sic) καπιταλιστική ανάπτυξη, μυρίζει καταπίεση, εκμετάλλευση, αίμα και υπέρογκα κέρδη για λίγους και καλούς. Είτε πρόκειται για το κέντρο και τις πλατείες της πόλης, είτε για τους ορεινούς και θαλάσσιους όγκους του ελλαδικού χώρου, η «ανάπτυξη» θα αποτελέσει τον οδοστρωτήρα, την κινητήριο δύναμη για μια οικονομική επέλαση της εξουσίας, στον ανώτατο βαθμό έντασης που αυτή θα μπορούσε να φτάσει.

Εξάρχεια

Πιο συγκεκριμένα, η γειτονιά των Εξαρχείων, ως τόπος συνάντησης και διασταύρωσης των διαφόρων ριζοσπαστικών κομματιών του ευρύτερου ανταγωνιστικού κινήματος, αποτελεί βασικό στόχο για τους κρατικούς σχεδιασμούς. Η γειτονιά αυτή, πέρα από το συμβολικό κεφάλαιο που κουβαλούσε ανέκαθεν για μεγάλο μέρος του α/α κινήματος, αποτελεί και για το ίδιο το κράτος μια γειτονιά στην οποία επέλεξε να ασκήσει κατά καιρούς πρακτικές χαρτογράφησης του ευρύτερου ριζοσπαστικού χώρου αλλά και να τη μετατρέψει σε δοκιμαστικό τερέν της κατασταλτικής του διαχείρισης, είτε με την στρατοπέδευση διμοιριών, είτε με την εκκένωση καταλήψεων, είτε ακόμα και με τη στρατηγική απομάκρυνση μεγάλου μέρους του φοιτητόκοσμου από την καρδιά της μητρόπολης με την εγκατάσταση της συντριπτικής πλειοψηφίας των σχολών έξω από το κέντρο της πόλης σε πανεπιστημιακά campus.

Τις τελευταίες δεκαετίες, η ανάπτυξη του αναρχικού κινήματος συνδέθηκε άρρηκτα με την περιοχή των Εξαρχείων. Πολιτικές διαδικασίες, εξεγερτικά γεγονότα, δράσεις αμφισβήτησης και εναντίωσης στις κρατικές επιβολές και κάθε έκφανση της καθημερινότητας των ατόμων του α/α χώρου, αποτελούν σημεία που γειώνουν την αντιθεσμική κουλτούρα που παράγεται δυναμικά στη γειτονιά. Αυτή η διασύνδεση χρησιμοποιείται διαχρονικά από τους εκάστοτε κρατικούς φορείς, με σκοπό την εγκληματοποίηση της περιοχής, προκειμένου να αποτελεί το βασικό επιχείρημα για την μετατροπή της σε επίκεντρο κατασταλτικών επιχειρήσεων.

Δεν είναι τυχαίο ότι ο κυριαρχικός όρος «άβιτο» για τη γειτονιά των Εξαρχείων μπήκε στο δημόσιο πολιτικό λόγο ήδη από τη δεκαετία του 80', για να νομιμοποιήσει τις περίφημες επιχειρήσεις «Αρετή» των μπάτσων, με ξυλοδαρμούς, συλλήψεις, σκούπες, μπούκες σε καφενεία και αστυνομική κατοχή. Είναι η ίδια δεκαετία, που «οι μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη», όπως ανέγραφε μια αναρχική αφίσα της εποχής, κατευθύνοντας μεθοδευμένα το ναρκεμπόριο στην περιοχή και ελέγχοντας όπως και σήμερα τις πιάτσες

και τη διακίνηση των ναρκωτικών. Την ίδια περίοδο, διόλου πάλι τυχαία, ξεκινούν και τα πρώτα σχέδια του τότε ΥΠΕΧΩΔΕ για την «ανάπλαση» της περιοχής για να εξευγενιστεί το «άβατο», σχέδια που έβρισκαν την αντίσταση των αναρχικών και άλλων αγωνιστών μέσα από εξεγερτικές διαδικασίες, όπως η κατάληψη του Χημείου το 85' αλλά και τα γεγονότα που ακολούθησαν τη δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά στο Πολυτεχνείο την ίδια χρονιά. Τη δεκαετία του 90' και με την πολιτική διαχείριση να επιχειρεί τα πρώτα μεγάλης κλίμακας βήματα να συνδεθεί με το άρμα του νεοφιλελευθερισμού και αργότερα του «εκσυγχρονισμού», νέοι μεγάλοι αγώνες ξεπηδούν κοινωνικά στην εκπαίδευση και την εργασία, και αναπόδραστα βρίσκουν το νεύρο τους και στην ριζοσπαστική περιοχή των Εξαρχείων. Ορόσημο για τον αναρχικό χώρο αποτέλεσε, βέβαια, η κατάληψη του Πολυτεχνείου του 95' και η μαζική σύλληψη 500 αναρχικών, που αποτέλεσε ένα πικρό χτύπημα της καταστολής, ωστόσο δεν ήταν αρκετό για να σβήσει τη φλόγα της αντίστασης, που πολύ σύντομα ξεπήδησε από τις στάχτες της. Οι μαθητικές κινητοποιήσεις στα τέλη της δεκαετίας βρίσκουν απήχηση και στον κόσμο των Εξαρχείων, αγώνες που αποτέλεσαν τη νοερή γέφυρα με τις φοιτητικές κινητοποιήσεις στις αρχές του 2000 και τις μεγάλες διαδηλώσεις ενάντια στην παγκοσμιοποίηση.

Ακολούθησαν οι πανεκπαιδευτικοί αγώνες του 2006-7 με τον κεντρικό χώρο συντονισμού και οργάνωσης των φοιτητών να αποτελεί το Πολυτεχνείο, ενώ η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 που ακολούθησε τη δολοφονία του αναρχικού μαθητή Αλ. Γρηγορόπουλου στην οδό Μεσολογίου, κατέστησε την περιοχή των Εξαρχείων και των πανεπιστημίων γύρω από αυτή (καταλήψεις Πολυτεχνείου, ΑΣΟΕΕ, Νομικής) επίκεντρο των αντιστάσεων, δίνοντας σάρκα και οστά- και σε αυτό το γεωγραφικό πεδίο- στο όραμα του συνολικού αγώνα για την ανατροπή του σάπιου κόσμου της εξουσίας. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις το 2010, το πλήθος των αυτοοργανωμένων στεγαστικών και πολιτικών δομών και εγχειρημάτων αλληλεγγύης που ξεπήδησαν από το '15, όταν εντάθηκαν οι μεταναστευτικές ροές στη Μεσόγειο, αποτελούν μερικά ακόμη μόνο σημεία των αγώνων που διεξήχθησαν με αυτοοργανωμένες δράσεις και συλλογικούς σχηματισμούς, οι οποίοι εδαφικοποιήθηκαν στην περιοχή των Εξαρχείων.

Ήδη από τα χρόνια που ακολούθησαν την εξέγερση του 2008, βιώνουμε εντονότερη την επίθεση του κράτους στη γειτονιά, συνοδευόμενη από πολεμική ορολογία, η οποία αναπαράγεται με όρους θεάματος και με σκοπό να ικανοποιεί την εκάστοτε πολιτική ατζέντα. Η συνεχιζόμενη ένταση των επιχειρήσεων σκούπας και ελέγχου στην γειτονιά δε σταμάτησε ποτέ. Σήμερα ακολουθεί η κατασταλτική ατζέντα της ΝΔ, με κοινό σημείο την αποσιώπηση κάθε εναντιωματικής φωνής και την αποδυνάμωση κάθε ακηδεμόνευτης δράσης. Έτσι, τόσο κατά την προηγούμενη διαχείριση από τον Σύριζα, όπου εκκενώθηκε πλήθος στεγαστικών και πολιτικών

καταλήψεων, αλλά και από την πρώτη στιγμή της ανάληψης της διακυβέρνησης από τη δεξιά διαχείριση και την ευκαιριακή επιτάχυνση της επιβολής των κρατικών σχεδιασμών εξαιτίας της πανδημίας, τα Εξάρχεια επιλέχθηκαν για να αποτελέσουν τον «δοκιμαστικό σωλήνα» των νέων κατασταλτικών επιχειρήσεων. Οι εκκενώσεις συνεχίστηκαν και συμπληρώθηκαν με το σφράγισμα του κτηρίου Γκίνη και την εκκίνηση των εργασιών για το Μετρό. Στόχος η «κάθαρση» των Εξαρχείων, μιας γειτονιάς που για δεκαετίες γεννά και στηρίζει κάθε μορφή αντίστασης και ριζοσπαστικής σκέψης και την παράδοσή της εξ ολοκλήρου στο κεφάλαιο. Οι δημόσιοι χώροι πέριξ και μέσα στα Εξάρχεια παραδίδονται ένας ένας σε ιδιώτες, οι ένοικοι εκδιώκονται βιαίως με την αύξηση των ενοικίων και οι συνθήκες εργασίας στην εστίαση εντατικοποιούνται, για να εξυπηρετούν τους τουρίστες με απλήρωτα μεροκάματα και μαύρη εργασία.

Το στέκι

Η επιλογή της γειτονιάς των Εξαρχείων για τη στέγαση του εγχειρήματος δεν είναι τυχαία. Η ολομέτωπη επίθεση που δέχεται ο αναρχικός χώρος και το ευρύτερο ριζοσπαστικό κίνημα εδαφικοποιείται για μας έντονα στις διαδικασίες καπιταλιστικής περίφραξης που υφίσταται τόσο η περιοχή των Εξαρχείων όσο και το ευρύτερο μητροπολιτικό κέντρο που εξευγενίζεται με ραγδαίους ρυθμούς, πάντα στην κατεύθυνση της καπιταλιστικής συσσώρευσης και του οφέλους για τους λίγους. Η απόπειρα αποπολιτικοποίησης και άρσης των συμβολισμών που έχουν δημιουργήσει τα γεγονότα των προηγούμενων χρόνων στα Εξάρχεια, αλλά και αυτή της μετατροπής τους σε μια αποστειρωμένη, τουριστική περιοχή, σύμφωνη με τα ευρωπαϊκά πρότυπα, οφείλουν να συναντήσουν τα κοινωνικά και πολιτικά αναχώματα που τους αναλογούν. Η αντιμετώπιση σε αυτές τις διαδικασίες αποτελεί για μας βασικό λόγο για να ριζώσουμε ξανά σε αυτό το έδαφος, να λάβουμε θέση μάχης σε άλλη μια πυχή ενός γνώριμου πολέμου, του κοινωνικού-ταξικού. Η «ανάπλαση» των λόφων και των πάρκων και η μετατροπή τους σε επιτηρούμενους και οικονομικά εκμεταλλεύσιμους χώρους, τα σφοδρά πλήγματα που κατάφερε το κυρίαρχο μπλοκ στις υποδομές του αγώνα τα τελευταία χρόνια και οι ορδές των μπάτσων που έφεραν τα παραπάνω εις πέρας, υπογραμμίζουν, αν μη τι άλλο, την κρισιμότητα του διακυβεύματος, τόσο για μας, όσο και για το απέναντι στρατόπεδο.

Στις συγκεκριμένες συνθήκες, η δημιουργία του στεκιού δεν είναι παρά μια απόπειρα να ικανοποιηθούν οι σταθερές αλλά και οι νέες ανάγκες του αγώνα. Η στέγαση των πολιτικών μας επιθυμιών, η ενίσχυση παλιών και νέων αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων πολιτικά και υλικοτεχνικά, η δημιουργία ενός σημείου χωροταξικής αναφοράς για τη γειτονιά και τα δυναμικά υποκείμενά της, αλλά, τελικά, και η ίδια η συνάντηση, η ζύμωση και συλλογικοποίηση των εκμεταλλεόμενων στον διαρκώς πολιορκούμενο απελευθερωμένο χώρο, είναι κάποιες από αυτές τις ανάγκες. Κόσμος που ούτως ή άλλως κινούμαστε και δραστηριοποιούμαστε στο κέντρο της Αθήνας, φιλοδοξούμε να δημιουργήσουμε, με πυξίδα τις πολιτικές μας θέσεις και αξίες, ένα νέο σημείο συνάντησης των αγώνων. Ενώπιον στις έμφυλες διακρίσεις, τις εξουσιαστικές συμπεριφορές και αντιλήψεις, ενώπιον σε επίπλαστους διαχωρισμούς. Ενώπιον στο θέαμα και τους μηχανισμούς διαμεσολάβησης, ενώπιον σε κάθε μορφή ιεραρχικής δομής ή πρωτοπορίας και τις λογικές ανάθεσης και συγκεντρωτισμού που κυοφορούν. Ενώπιον τόσο στους θιασώτες του υπάρχοντος, όσο και στους ψευδείς ή θεσμικούς επικριτές του. Το στέκι θέλουμε να αποτελέσει ένα

σημείο όπου τίποτα δεν λογίζεται ως εμπόρευμα, ούτε κινείται με κίνητρο το κέρδος, αλλά από το οποίο θα επιχειρήσουμε να αυτοοργανώσουμε την καθημερινότητά μας και να οξύνουμε περαιτέρω τους κοινωνικούς και ταξικούς ανταγωνισμούς.

Με το βλέμμα στραμμένο στη σύνδεση των αγώνων, τη συσπείρωση και συμπερίληψη κομματιών του α/α χώρου, καθώς και την προέκταση και εξέλιξη των αναρχικών προταγμάτων, ο χώρος αυτός επιχειρεί να αποτελέσει μια εστία αλληλεγγύης στις μετανάστριες και τους κατατρεγμένους, έναν τόπο συνδιαμόρφωσης που θα επιτρέψει να ξαναζωντανέψουν οι σχέσεις των ανθρώπων της γειτονιάς και ένα πεδίο στο οποίο να είναι δυνατή η δημιουργία σχέσεων εμπιστοσύνης και συντροφικότητας. Ως τέτοιος, οφείλει να κινείται σε μια κατεύθυνση γεφύρωσης του χάσματος μεταξύ θεωρίας και πρακτικής, να τοποθετείται μακριά από λογικές αυθεντίας και επιβολής, να δίνει χώρο μέσα από οριζόντιες και αντι-ιεραρχικές διαδικασίες στη σύνθεση και τη συνδιαμόρφωση των περιεχομένων και των μορφών. Κομμάτι του αναρχικού κινήματος και πτυχή της πολυμορφίας του, επιδιώκουμε να συνδεθούμε και με άλλα συντρόφια που συμμερίζονται κοινές πολιτικές αξίες και προτάγματα, να βρεθούμε μαζί με άλλους αγωνιζόμενους και καταπιεσμένες, για να οργανώσουμε τις άμυνες μας απέναντι στην επέλαση της δυστοπίας, για να φροντίσουμε να πάρουμε πίσω ένα μέρος από τον κλεμμένο χώρο και χρόνο μας.

Η αλληλεγγύη ανάμεσα στους καταπιεσμένους και ο αγώνας ενάντια στις καταπιέσεις της εξουσίας. Η πάλη τόσο για τις καθημερινές μας ανάγκες και τη φυσική μας επιβίωση, όσο και για τη χειραφέτηση και τη διεκδίκηση μιας ζωής κοντά στις αξίες μας. Η συμμετοχή και η παρέμβαση στα μεγάλα κοινωνικά γεγονότα της εποχής. Η διεκδίκηση του δημόσιου χώρου στο πλαίσιο της κοινωνικής αυτοδιαχείρισης. Η αλληλεγγύη στους αγώνες των κρατουμένων στις φυλακές και τα κολαστήρια κράτησης μεταναστών. Οι πρωτοβουλίες κόντρα στην επίθεση κράτους και κεφαλαίου στο περιβάλλον και τους φυσικούς πόρους. Η διάρρηξη των μηχανισμών αφομοίωσης και εκμαίευσης της συναίνεσης. Μέσα σε αυτό το περιβάλλον διαρκούς έκτακτης ανάγκης και διαδοχικών κρίσεων ανακύπτει, ίσως πιο εμφαντικά από ποτέ, η αναγκαιότητα να βάλουμε ξανά μπροστά τα επίδικα της επαναστατικής προοπτικής, γειωμένα στο παρόν, στο εδώ. Χωρίς μαγικές συνταγές και αυταπάτες, αλλά με όπλα μας τη συλλογικοποίηση, την αλληλεγγύη και την πολύμορφη δράση, επιθυμούμε να αναζητήσουμε ξανά το μονοπάτι προς την ατομική και συλλογική απελευθέρωση. Να ανοίξουμε ένα πέρασμα, να προχωρήσουμε.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

